

עמ"ת 8140-04-25 - פלוני נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

עמ"ת 8140-04-25

לפני: כבוד המשנה לנשיא נעם סולברג

העורר: פלוני
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנוף
הגליל-נצרת, מיום 2.4.2025, במ"ת
30710-08-24 שניתנה על-ידי השופט מ'
מרגלית

תאריך הישיבה: א' אייר התשפ"ה (29.4.2025)

בשם העורר:

בשם המשיבה: עו"ד ליאת יונניאן

בשם המתלוננת: עו"ד ליקול טמסוט

החלטה

1. ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי בנוף הגליל-נצרת (השופט מ' מרגלית), מיום 2.4.2025, במ"ת 30710-08-24, שבגדרה נדחתה בקשת העורר לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו עד תום ההליכים המשפטיים בעניינו.

הליכים קודמים

2. ביום 13.8.2024 הוגש נגד העורר כתב אישום, המייחס לו את ביצוע העבירות הבאות: אינוס לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ניסיון אונס לפי סעיפים 345(א)(1) ו-25 לחוק; מעשה סדום בנסיבות מחמירות לפי סעיף 347(ב), בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק; מעשים מגונים בנסיבות מחמירות לפי סעיף 348(ג) לחוק; ושידול קטין לשתיית אלכוהול לפי סעיף

193א(א) לחוק. על-פי עובדות כתב האישום, העבירות המיוחסות לעורר התבצעו על-ידו ביום 14.7.2024, בעת שאסף קטינה כבת 15, שעמה לא הייתה לו היכרות מוקדמת, מתחנת אוטובוס בצדי הדרך, וביצע בה את זממו.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה לבית המשפט המחוזי בנוף הגליל-נצרת גם בקשה למעצר העורר עד תום ההליכים המשפטיים, בהתאם לסעיף 21 לחוק המעצרים. ביום 6.10.2024 נערך דיון בבקשה, שבגדרו הסכים העורר "לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר", אך הוסיף כי הוא שומר לעצמו "את הזכות לטעון לעוצמת הראיות בהמשך ההליך". עוד ביקש העורר כי יוגש בעניינו תסקיר מאת שירות המבחן. בית המשפט המחוזי נעתר לבקשה, וביום 4.11.2024 הוגש התסקיר. ביום 10.11.2024, לאחר שנדחתה בקשתו להמתין עם ההחלטה בבקשת המעצר עד לאחר שמיעת עדות המתלוננת, ביקש העורר כי בית המשפט יורה על מעצרו עד תום ההליכים, תוך שיוסיף ויקבע, כי ההחלטה בדבר המעצר תהא נתונה לעיון חוזר של בית המשפט בכל עת. הבקשה - התקבלה, בהחלטה שניתנה בו-ביום, תוך שהובהר כי "לנאשם תהיה זכות להגיש בקשה לעיון חוזר בכל עת".

4. ביום 8.1.2025, עם תום עדות המתלוננת במסגרת התיק העיקרי, הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בהחלטת המעצר, בטענה כי "המסד הראייתי בתיק נחלש, כך בלשון המעטה, שעה שהמתלוננת סיימה להעיד ולאור דבריה במסגרת עדותה". בדיון בבקשה, ביום 15.1.2025, תקף העורר גם את תסקיר המעצר, שבגדרו יוחסה לו מסוכנות גבוהה; נטען על-ידו, כי "בית המשפט העליון קבע זה מכבר שאדם שלא מודה בעבירה ועומד על חפותו זו לא סיבה לבוא ולא ליתן תסקיר חיובי בעניינו". הבקשה - נדחתה, בהחלטה מיום 22.1.2025. נקבע, כי העורר לא הצביע על 'מהפך ראייתי' המצדיק שינוי מהחלטת בית המשפט; זאת, כאשר תסקיר שירות המבחן מייחס לעורר מסוכנות גבוהה, ושולל את אפשרות הפניה לחלופת מעצר.

5. העורר לא השלים עם ההכרעה, והגיש ערר לבית משפט זה (עמ"ת 70909-01-25). בערר נטען, כי ההלכה בנוגע לצורך 'במהפך ראייתי' - "אינה רלוונטית כאן", מכיוון ש"במקרה דנן 'עוצמת הראיות' לכאורה שהייתה במחלוקת מתחילת הליך המעצר לא הוכרעה עד לבקשת עיון חוזר נשוא ערר זה". כמו כן, שב העורר ומנה את הפגמים שנפלו, לדידו, בתסקיר המעצר. ביום 3.4.2025, התקיים דיון בערר לפני השופטת י' וילנר, ועם סיומו ניתנה, בהסכמת הצדדים, ההחלטה הבאה: "העורר יגיש לבית המשפט המחוזי בקשה חדשה לעיון מחדש בהחלטת המעצר, במסגרתה יהיה רשאי לטעון לחולשת מלוא הראיות הלכאוריות בתיק, זאת לאחר שהעורר הבהיר לפני שאינו טוען לקיומו של 'מהפך ראייתי'".

6. על רקע זה, הגיש העורר ביום 3.2.2025 בקשה נוספת לעיון מחדש בעניינו לבית המשפט המחוזי. אף בקשה זו - נדחתה, בהחלטה מיום 16.2.2025. הוטעם, כי העורר לא מילא אחר הוראות בית משפט זה, שכן "במסגרת החלטת בית המשפט העליון צוין 'ברחל בתך הקטנה' כי המבקש יוכל להגיש כאמור לעיל, בקשה חדשה", בעוד ש"כל אשר הגיש המבקש הינו: 'בקשה בכתב' במסגרתה עתר הוא כאמור לזמן את הצדדים לדיון" (ההדגשה במקור - נ' ס'). עוד צוין, כי הנטל המוטל על העורר להראות, כי בעקבות עדות המתלוננת התחולל 'מהפך ראייתי', אשר בעטיו

יש להורות על שחרורו ממעצר - לא הורם.

7. אף עם החלטה זו לא השלים העורר, וביום 17.2.2025 הגיש ערר נוסף לבית משפט זה (עמ"ת 43873-02-25). בערר נטען, כי שגה בית המשפט המחוזי בהערכתו את התשתית הראייתית הלכאורית, מאחר ש"לא ניתן להתעלם מכל שצוטט לעיל לעניין עוצמתן של הראיות לכאורה ועל ההשפעה שיש לאמירות אלה על עילת מעצרו של העורר"; וכי תסקיר שירות המבחן, שעליו התבסס בית המשפט, "נסוב באופן בלתי סביר ואף בניגוד להחלטות בית המשפט העליון על העובדה כי העורר כופר בעבירות נשוא כתב האישום ועל כן אין לתת משקל לתסקיר".

8. הערר - התקבל חלקית, בהחלטת השופט ח' כבוב מיום 2.3.2025. נקבע, כי אין מקום להיעתר לבקשת העורר להעבירו לחלופת מעצר; אך מנגד, נמצא כי יש ממש בטענה כי במסגרת התסקיר, אשר עמד לעיני בית המשפט המחוזי בהחלטתו מיום 22.1.2025, התעקשות העורר לגבי חפותו עמדה לו לרועץ. לפיכך, הוחלט כי העורר יגיש לבית המשפט המחוזי בקשה חדשה לעיון חוזר במעצרו, וכי לצורך הדיון בה "יוכן תסקיר שירות מבחן חדש וזה יוגש לבית המשפט המחוזי, כאשר במסגרתו שירות המבחן ייתן דעתו גם למחלוקת בין הצדדים עת הוא מעריך את מסוכנותו של העורר ואת התאמת המפקחים המוצעים".

9. נוכח החלטה זו, ביום 2.3.2025, הגיש העורר לבית המשפט המחוזי בקשה נוספת לעיון חוזר בעניינו, שלישית במספרה, שבה חזר על עיקרי טענותיו הקודמות; בהמשך לכך, הוכן תסקיר משלים מאת שירות המבחן, שהתבסס על פגישה נוספת עם העורר בבית המעצר "צלמון" (להלן: התסקיר המשלים). בשלב זה, ובפרט נוכח השלבים שעבר העורר עד כה, נמצא כי חל פיחות בסיכון אשר נשקף ממנו; בהתאם לכך צוין, כי בני משפחת העורר יוכלו לשמש עבורו כמפקחים, לצורך 'מעצר בית', ככל שיוסף אלמנט פיקוחי חיצוני.

10. ביום 2.4.2025, דחה בית המשפט המחוזי את בקשת העיון החוזר, בהחלטה שבגדרה ביכר את הערכת המסוכנות הגבוהה שיוחסה לעורר בתסקיר המוקדם. זאת, ראשית, מפני שמול קצין המבחן שערך את התסקיר המשלים עמדה הודעת הערר מיום 17.2.2025, שתוארה כ"מסמך המציג תמונה ראייתית חד צדדית וחלקית ביותר [...] אשר עלול להטות את תמונת המצב הראייתית ביחס לאחריות המבקש לביצוע המיוחס לו"; ושנית, נוכח התרשמות בית המשפט, כי התסקיר המוקדם ניצב על "בסיס איתן", בעוד התסקיר המשלים אינו מציג נימוקים ברורים ומשכנעים להערכה שלפיה הסכנה אשר נשקפת מן העורר פחתה. בית המשפט הוסיף וביקר את המלצת שירות המבחן לשחרר את המבקש ל'מעצר בית', משזו ניתנה ללא בירור לגבי כתובתה של המתלוננת, אשר מתגוררת במרחק של דקות נסיעה ספורות מן הבית שבו הוצע כי ישהה העורר.

11. העורר לא אמר נואש, והגיש ערר נוסף לבית משפט זה, שלישי במספר - הערר שמונח עתה לפני.

12. העורר גורס, בעיקרו של דבר, כי "בית המשפט קמא החליט שלא לאמץ את המלצות שירות המבחן בתסקירו החדש ובכך טעה", שהרי התסקיר המשלים הוזמן בהתאם להחלטת בית משפט

זה, אשר מצא שנפל פגם בתסקיר הראשון, וכידוע - "עמדתו של בית משפט נכבד זה גוברת". לעניין המצאת הודעת הערר לעיני קצין שירות המבחן, סבור העורר כי "אין כל פסול בהצגת כל מסמך בפניו של שירות המבחן לצורך הגשת תסקיר". לבסוף, מתייחס העורר להתאמת חלופת המעצר, וטוען כי חרף הקרבה הגיאוגרפית למגורי המתלוננת, יש לתת את הדעת לכך שהעורר מתגורר ביישוב מוסלמי; לפיכך, המתלוננת אינה צפויה להסתובב ולשהות בקרבה לחלופת המעצר, כך שהמיקום והקרבה לבית המתלוננת "זניחים בנסיבות מקרה זה".

13. ביום 29.4.2025, התקיים לפני דיון בבקשה, שבו חזר העורר, בעיקרו של דבר, על טענותיו אשר בכתובים. המשיבה, מנגד, סמכה ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי, ועמדה על קשיים בתסקיר המשלים, אשר מצדיקים, לדידה, לאמץ את הערכת המסוכנות שהוצגה בתסקיר המוקדם. על רקע דברים אלו, שבה על עמדתה, כי יש להותיר את העורר במעצר עד תום ההליכים המשפטיים.

דיון והכרעה

14. לאחר קריאת הערר, על נספחיו; ומשנתתי את דעתי לטענות ב"כ הצדדים שנטענו לפני במסגרת דיון העל-פה, מצאתי כי דין הערר - להידחות. כידוע, סעיף 21 לחוק המעצרים מורנו, כי לצורך החלטה בדבר מעצר עד תום ההליכים, יש לבחון התקיימותם של 3 תנאים מצטברים: קיומן של ראיות לכאורה; קיומה של עילת מעצר סטטוטורית; וכן העדר אפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה בנאשם פחותה (עמ"ת 27187-09-24 אבו בלאל נ' מדינת ישראל, סעיף 7 (6.10.2024); עמ"ת 34406-12-24 טהה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (25.12.2024)). ההליך דנן, מתמקד ביסוד השלישי, ובאשר לו טוען העורר כי ניתן להשיג את מטרת המעצר באמצעות שחרורו לאיזוק אלקטרוני בבית הוריו.

15. כנזכר, לטענת העורר, בכך שביכר בית המשפט המחוזי את התסקיר המוקדם, כמעט הושמה ללעג קביעת השופט כבוב, שלפיה נדרש בעניינו תסקיר נוסף. לדבריו, הזמנת התסקיר המשלים הביאה לביטולו של התסקיר המוקדם, בבחינת 'ישן מפני חדש תוציאו', כך שיש לאמץ את קביעות התסקיר המשלים בנוגע למסוכנות הנשקפת ממנו והאפשרות להעבירו לחלופת מעצר.

16. אין בידי לקבל זאת. בראש ובראשונה, איני מוצא בהחלטת השופט כבוב אף לא רמז לכוונה לבטל את התסקיר הקודם; ההחלטה מסתכמת בהוראה בדבר הזמנת תסקיר נוסף, שיעמוד אף הוא לנגד בית המשפט בהחלטתו. הוראה זו - בוצעה. מעבר לכך, כידוע, "תסקיר מעצר, למרות הערכת מקצועיותו הרבה, מהווה המלצה בלבד, ובית המשפט רשאי להפעיל שיקול דעתו בהתחשב בכלל האינטרסים העומדים לפניו" (בש"פ 1765/16 פרקש נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (17.3.2016); בש"פ 4830/18 דרבאס נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (30.7.2018)). משכך, רשאי בית המשפט לסטות מהמלצת תסקיר, אם ראה, בבחינת מכלול הנסיבות והשיקולים - ובכלל זה קיומו של תסקיר מעצר אחר, שאותו מצא משכנע ומבוסס יותר - כי מסוכנות הנאשם ניכרת. ואכן, בית המשפט המחוזי עשה מלאכתו נאמנה, בחן וחקר את שני התסקירים, תוך שנתן דעתו גם על הפגמים שמצא במוקדם מביניהם השופט כבוב. אחר כל זאת, מצא כי ידו של

התסקיר המוקדם, על דרך ניתוחו והמלצותיו - על העליונה; וכי על רקע מכלול נסיבות המקרה, ובכללן חומרת העבירות אשר מיוחסות לעורר - מסוכנותו ניכרת.

17. גם לא השתכנעתי מטענות העורר בדבר פגמים מהותיים שנפלו בניתוחו של בית המשפט המחוזי. כך, העורר טוען כי שגה בית המשפט בכך שזקף את הצבת הודעת הערר מול עיני קצין המבחן לחובת התסקיר המשלים. לדידי, ישנה חשיבות רבה בשמירה על ניטרליות קצין המבחן - ובוודאי מדובר בפרט רלבנטי שעל בית המשפט לשקול במצבים אלו; על כל פנים, הכרעת בית המשפט המחוזי בהחלט לא התבססה על נתון זה לבדו, ולכן אין בטענה זו כדי להצדיק את התערבותי.

18. טענה נוספת בפי העורר, כי אין הסתברות ממשית לכך שהמתלוננת תמצא בקרבת בית הוריו, שם מוצע שישה. אולם אפילו אכן נכונים דבריו אלה, אין בכוחם להכריע את המסוכנות שמצא בית המשפט המחוזי כי נשקפת מן העורר, נוכח העבירות אשר מיוחסות לו; וכמו כן, אין בהם גם כדי להסיר את החשש שמא נוכח הקרבה הניכרת, יוכל העורר, בהחלטה רגעית, למצוא דרכו אל המתלוננת במהירות רבה - עניין שתיתכנה לו השפעות לא מבוטלות על תחושותיה ועל ביטחונה של המתלוננת, אפילו לא יתממש החשש בפועל. משאלו הם פני הדברים, לא מצאתי פגם בהחלטת בית המשפט המחוזי לדחות את בקשת העורר לעיון חוזר בעניינו.

19. הערר נדחה אפוא בזאת.

ניתנה היום, ט' אייר תשפ"ה (07 מאי 2025).

נעם סולברג
משנה לנשיא